Ránk bízott kisded...

Karácsony erejében

Mikor adventi gyertyáink mind a négy lángja fellobban, karácsony öröme felidézi mindegyikünk szívében világunk legszentebb történetét, a betlehemi jászol melegét:
- Hol harsonaszóra angyalok mennyei serege Isten szeretetében zengi át az egeket a kicsiny Betlehemig.
- Hol egyszerû pásztorok öszinte hittel látogatják meg a Kisded jászolát.
- Hol Szent szülõk örömkönnyeiket törölgetve imádkoznak az égi gyermek melegségért, gondoskodásért sírdogáló hangja mellett.
- Hol királyok érkeznek fénylõ csillag útján, örömet s ajándékot hozva a megtalált Istengyermeknek.

Ennek az örömnek megéreztetésére készülünk mi is az ünnepek elõtt nap mint nap. Három kulcs-szó él karácsonyunkba. S ezt a hármat az Isten oltotta belénk. E három az ember sajátossága: a kiegyensúlyozottság, a másik ember fontossága és az Istenhez tartozás tudata. Mindhármat, ha nem is átgondolt szándékossággal, de mindannyian igyekszünk kifejezni.

A *kiegyensúlyozottságot* valósítjuk meg, mikor rendet teremtünk magunk körül, mikor a mindennapinál valóban láthatóbb egyetértés, figyelemesség van a családokban, mikor lelki kiegyensúlyozottságot keresünk egymás között és önmagunkban.
A *másik ember fontossága* lobban fel szívünkben mikor napokig gondolkodunk azon hogyan fejezhetnénk ki azt, hogy ö fontos nekünk - ezért igyekszünk nem “egy” ajándékot választani csupán a sok közül, hanem olyat, melynek igazán örül. A harmadik belénk oltott tulajdonság az *Istenszeretet.* Ez a vágy (tudat) visz sokunkat karácsony ünnepére az Isten mellé - a templomba. Ilyenkor még többen érezzük, mint a hétköznapokban, hogy ott a helyen, a létem forrása nem csupán a levegõ, a víz, a fény, a föld, de maga az Isten is.

Karácsony ünnepén - mélyebben mint máskor - elgondolkodunk az igazán fontos dolgokról, sorrendbe rakjuk az élet értékeit.
Ilyenkor még jobban fontosnak tartjuk, hogy békesség legyen köztünk - hisz ez a természetes.
Érezzük a szükségét, hogy figyeljünk másokra - hisz ez a természetes.
Boldog karácsonyt kívánunk egymást - talán nem csupán szokás szerint - hisz a jószándék is természetes.
S ilyenkor talán jobban számbavesszük minden hozzátartozónk jóságát, felvillamtott kedvességeit, és próbálunk örömünkre lenni - hisz ez a természetes. Ezen az ünnepen magunkat is más szemmel nézzük, sõt kicsit másabbak is leszünk (talán jobbak!) - mert ez a természetes.

Ilyenek vagyunk mi emberek a legmélyünkön belül, ilyen természetesek, mindig mikor nem emésztik fel jóságunkat a gondok, bizonytalanságok, a hétköznapi néha értelmetlennek tûnõ küzdelmek. E háromnak az egységében: a békében, a szeretetben és a hitben tárulkozik fel az ember igazi egyénisége, melyek belénk oltott természetes lételemek, s ezen egységben kap életteret, tör fel a

lelkünk mélyérõl a bennünk lakozó teremtett jóságunk, maga az Isten.
És bizony Õt, az Istent is más szemmel nézzük ilyenkor. Õszintébb, lényeglátóbb, természetesebb nézéssel. Ez a nézés láttatja meg velünk mit ad Isten ajándékba a betlehemi karácsonyon. Olyan ajándékot, mi nem "egy" a sok közül, mi nekünk szól, a mi örömünkre van. Ez az ajándék az embernek adott, az isteni szeretetebõl fakadó *Bizalom.*

E kifejezést használjuk a hétköznapokban is. Hisz megbízzuk egymástban, rábízunk egymásra érzéseinket, értékeinket, feladatokat, vagy éppen a jövõnket.
A *"bízom benned"* nagy erejû szó. Nehéz kimondani, s még nehezebb mások bizalmának eleget tenni, mert minden bizalom felelõsséget jelent. Vállalást valaminek a megtartásáért, a megtételéért, a védelméért.

A bizalom kincse

Az Isten örökértékû kincset, a bizalom legfõbb értékét adja a betlehemi karácsonyban. A teljes bizalmat tárja az ember elé.

Bizalmának elsõ kincse, hogy Szûz Mária és Szent József gondoskodó szeretetére bízza a *gyermek Jézust*. Megbízást kapnak, hogy óvják, vigyázzák életét, hogy szeretetük Jézus életének melegágya legyen.
Az aggódó, vigyázó szülõket látjuk bennük, kik hosszabb idõre Egyiptomba költöznek Heródes katonái elõl a kicsiny gyermek életét mentve.

Isten bizalmának második kincse, hogy ránk bízza szülõkre a *gyerekeket*. Tudjuk mindannyian ennek a súlyát, hisz a kisgyermek élete kiszolgáltatott, mert a gondoskodás életfeltétel.
Atyai szeretettel, féltõ bizalommal ad minden kisdedet a teremtõ Isten. Rábízza szülei gondoskodó szeretetére. Ennek a felelõsségnek kell fellobbanni minden anyukában és apukában. Rám bízta õt az Isten: "Vigyázzatok rá! Neveljétek fel! Vezessétek gyermeki útján, hogy olyan ember legyen, amilyennek én teremtettem."

Isten bizalmának harmadik kincse a *ránk bízott embertestvérek*. Segítõ kezet vár tõlünk az Isten, hogy támaszai legyünk másoknak, jóbarátnak, és érdek nélküli kapcsolatoknak egyaránt. Csellengõ életcélok nem táplálnak minket, hanem az Istentõl kapott bizalom kell hogy vezessen, mert felelõsséggel tartozunk azok mindennapjaiért kik melletünk élnek. Bizalmat adott nekünk a Teremtõ, hogy lendületet hordozó ereje legyünk világunknak. Az életet hordozzuk, és ne az élet hordozzon minket máról holnapra, sodorva felkapott bizonytalan gondolattokkal. Bizalmat adott az Isten, hogy mások megbízhassanak bennünk.
A ma keresztény embereként tudatos hittel éljünk üdvösséget hordozó Egyházunkért. Erre kell nevelni gyerekeinket, hogy megtalálhassák az Istenben gyökerezõ élet értelmét, hogy bizalom és felelõsség vezethesse majdan felnõtt lépteiket, hogy üdvösség, és üdvözítés táplálja õket, hogy lelki békéjét az Istenben megtalálja, és hitét megõrizni legyen képes.

Karácsonykor minden keresztény rádöbben, felismeri az Isten felénk nyújtott bizalmát, azt végtelen felelõsséget, hogy ránk bízta a betlehemi jászolban fekvõ kisdedet, a körülöttünk játszadozó istengyermekeket, a gondoskodást, a nevelést, a felelõsséget, a megbízhatóságot, a beteljesedést általa.

Bizalom erejében

Karácsony sok szépet és örömet hoz közénk, de az isteni szeretet megláttatja velünk mindennapi életünk árnyoldalait is. Nyiltságunk és õszinteségünk megvilágosítja mit nem csinálunk jól az "ünneptelen" hétköznapokban? Az Isten világjobbító szándéka vezet hibáink felismertetésére. A köztünk élõ kapcsolatok hibáinak javítása vezet a szebb és jobb világ felé. S minthogy az isteni bizalom alapköve a gyermekrõl való gondoskodásnak és nevelésnek ránk bízása, így lelkiismeretvizsgálatunk legfontosabb kérdése, milyen szülõk (vagy éppen pedagógusok) vagyuk mi. Az én véleményem szerint a jó szülõ nemcsak gondoskodik gyermekei életfeltételeirõl, de önismeretre és megbízhatóságra is nevel, és a jó pedagógus nemcsak tanít, de felelõsségre és kitartásra is nevel. Bárcsak ne lenni igazam, a mindennapok nevelésének silány voltáról. Nézzük a nevelést a karácsony fényében, az isteni megbízatás fényében.

N*evelni tudó* szülõket adott az Isten példaként Máriában és Józsefben, kik a 12 éves Jézust a jeruzsálemi ünnepekre elviszik magukkal. Ez az egyetlen tényszerû történeten a Szentírásból Jézus gyermekkoráról. A templomba viszik az ünnepekre. A kis Jézust nevelni kellett? Viselkedésre, szokásokra, Istenszeretetre. Igen. A teljesen emberré lett Isten mindenben hasonló lett hozzánk. Nem csodagyerekról szól a Szentírás, hanem az emberi élet megélését vállaló Emberrõl.

Az Isten, mint Máriára és Józsefre, gyerekeink ránk bízta. A nevelésüket is! Mire neveljük õket? Megbízásunk arról szól (ezt mindannyian belátjuk), hogy igaz embereknek, õszinteségre, kitartásra, felelõsségre, hûségre, az Isten szeretetére neveljük õket. Itt kezdõdnek a bajok, mert hisz enni kapnak, ruhájuk van, iskolába járnak, de a legfontossabból, a nevelésbõl a legkevesebb jut nekik. Mint mezõn a búzavirág nõ fel a gyerekek többsége, mint a vadvirág, mely vizet és fényt kap, de nincs aki nemesített virágot hajtatna belõle. Nemesíteni kell a gyerekeket is. Régebben használták a kifejezést: nemes lelkületû ember.

A nevelésrõl pár szóban írni nehéz, de e mondat a lényeget magában hordozza:

"Lelkét a tenyerünkön hordani,
lábát keskeny úton vezetni."

A nevelés nagy bölcsességet kíván meg minden szülõtõl, hisz minden helyzetben újra és újra mérlegelni kell a gyereknek felajánlott döntés szabadsága, és a szülõi elvárás, a vallott értékeinkhez való ragaszkodás között. Ma a legtöbb gyerek "rábólintó" nevelés mellett nõ fel, szülõi következetesség nélkül. Amit ma nem engedünk, lehet hogy holnap igen, és

fordítva. A gyerekeink ismernek minket a legjobban, és a kiskaput, a bizonytalanságainkat, az akaratosság győzelmét már kiskorukban megtanulják. (Tizennégy éve tanítok gyerekeket, és több éve hitoktatóként 120 gyerekkel találkozom hetente. Ledöbbentő lenne ha mind leírnám, amit a gyerekek színtiszta világosan látnak, mit miért nem tesznek meg, és hogy ki hogy viselkedik velük.)
Sokszor hangoztatják szülők - hisz velük is örömömre sokszor találkozom - szinte meggyőződéssel (innen-onnan hallott mondatokkal) a gyermeknevelésről talán korunk "legbutább" tévedését. "Majd ha felnő, eldönti mit akar." Ezzel rázzuk le magunkról a nevelés felelősségét, átruházzuk a gyerek felnőtt kori döntéseire - feleljen ő magáért. Hogy fognak tudni az igaz mellett dönteni, mikor nem az igazság keresésére, és a mellette való kitartásra neveljük őket. S ugyanezt az eltévedt gondolatot mondják, mikor a kereszténységről van szó. "Mi nem erőltetjük, ha akar megy, ha nem nem. Majd megnő választ." A világnézet elsősorban nem választás, hanem nevelés kérdése. Belátjuk hogy békére, toleranciára, igazmondásra nevelni kell a gyerekeket, de be kell látnunk, hogy hitre is nevelés útján jutunk el.
"Jeruzsálembe" az ünnepekre ki viszi fel őket, a gyerekeket? Hol vannak a Máriák, és a Józsefek, ahogy kézenfogják az istengyermekeket? Példa nélkül nem lehet jószándékra vezetni senkit sem, de hitre sem. A gyermekkor belénk ivódó Istenszeretetet, Egyházhűséget semmi sem pótolhatja a későbbiekben. Nem lehet aszerint élni, amit nem tanultunk meg soha. Korunk pszichológiának - ma sokat emlegetett - felfedezése, hogy a lelki bajok mélyén a gyermekkor feldolgozhatatlan gondjai rejlenek. A hitetlenség, a reménytelenség, a hontalanság mélyén mi rejlik? Hová kapaszkodnak felnőtté váló gyerekeink gyökerei, ha nem otthon vernek talajt életcél, és örök élet reményébe ágyazva.
Az Isten felénk nyújtott bizalma, hogy nemes lelkû, az isteni létben gyökerező gyerekeket neveljünk a saját boldogulásuk érdekében.

Hogyan él köztünk ma a bizalom?
Sajnos manapság nem érezzük a bizalom felelősségét. Nincs súlya a felvállalt dolgoknak közöttünk. Eljátszuk mások bizalmát, s mi magunk is kétségek között bízunk meg másokban - ezért van annyi személyes és társadalmi káosz körülöttünk.

Karácsony örömében éledjen fel bennünk, és legyen maradandó a nevelés és a bizalom Istentől kapott felelősége, mert a jobb világ az egymásnak mondott szavakban, a megtett cselekedetekben, és az emberi példákban rejlik.

Bódi Gáborné

Szolgáló

Kis Jézusom, add meg nekem,
Hogy két sóvárgó bús szemem
Ködöm, homályon által szálljon;
Add meg nekem, hogy Rád találjon.

Látod, a sok száz év után
Távol csillagod oly halovány.
A testem gyenge, ha kész is a lélek,
Csak messzirõl hangzik az angyali ének.

Pedig úgy vágyom már lenni Veled,
Csókolni áldott kis kezedet,
Sárba, hidegbe, úgy reszket a lelkem,
Meglelni, óh Jézusom, hol lehet Téged?

Szent mosolyodat kire hagytad?
Szemed isteni báját - mondd - kinek adtad?

Meleg, puha lelked tiszta havát,
Szent kicsi ajkad bölcs égi szavát?
Áldlak, hogy a sárba, a ködbe
Õket helyezéd öröködbe,
Hogy adtad, oh Jézusom, hála neked:
Kis tükreidet: a gyerekeket!

Harangi László: Kis Jézusom